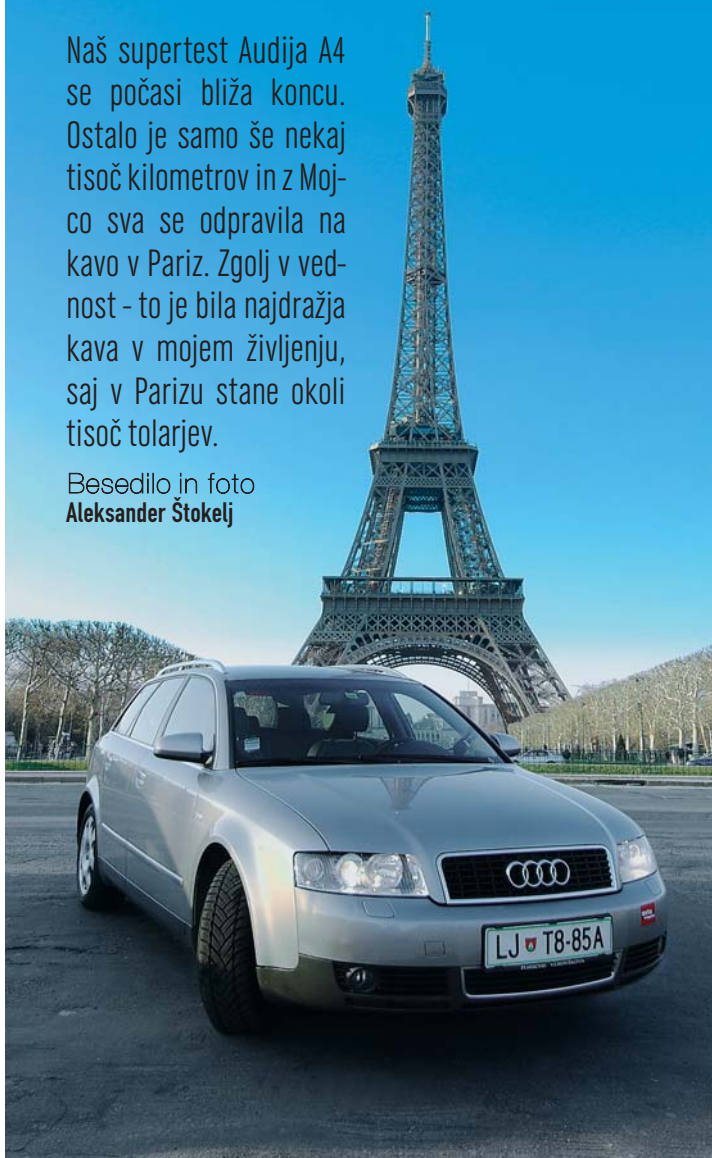

Zakon!

Naš supertest Audija A4 se počasi bliža koncu. Ostalo je samo še nekaj tisoč kilometrov in z Mojco sva se odpravila na kavo v Pariz. Zgolj v vednost - to je bila najdražja kava v mojem življenju, saj v Parizu stane okoli tisoč tolarjev.

Besedilo in foto
Aleksander Štokelj

Na pot sva se odpravila v petek popoldne in že takoj naju je Audi očaral. Ko sem se navadil, da leve noge ne smem uporabljati - naš Audi je, jasno, avtomatik in v poštev pride zgolj desna noga, sem se prepustil lahkotnosti vožnje brez prestavljanja. Najboljši pa je tempomat, ki ti omogoča, da se posvetiš samo volanu, ker avto sam vzdržuje hitrost. Ko hočeš zopet prevzeti nadzor nad avtomobilom, samo nežno pritisneš na zavoro.

Prvo noč sva prespala v avtu - postlala sva si kar v prtljažniku, ki je dovolj prostoren tudi za dva. Problem se je pojavil ponoči, ko se je zelo pogosto vklapljal alarm. Vklopil se je vsakič, ko se je kdo od naju premaknil in dotaknil avtomobila. Tako prvo noč nisva imela prav veliko od spanja - pa tudi tistih nekaj tovarnjakarjev ne, ki so si za nočitev izbrali isto bencinsko postajo. Kasneje sva ugotovila, da se alarm lahko preprosto izklopi.

Naslednji dan pa Pariz. Vsi vodniki opozarjajo, da ni preveč pametno in predvsem ne enostavno voziti po njem. Toda z odličnim zemljevidom, dobro navigatorko in seveda Audijem A4 je bilo to zame mala malica. Z manjšimi ovinki sva uspešno parkirala avto v garaži, sebe nastanila v hotelu in se odpravila na ogled mesta.

Samega Pariza sva si ogledala zelo malo; sprehod po mestu, Louvre zgolj od zunaj ter nočni Pariz z Eifflovega stolpa in nočno življenje okoli Pigalla. Kaj več pa je bi-

lo v načrtu za nedeljo. Toda žal ni bilo tako. Ko sva dopoldne prinesla potovalke v avto, je bila leva sprednja guma prazna. Ker ne znava francosko, angleško pa večina ne zna ali noče govoriti, sva bila popolnoma izgubljena. Na pomoč nama je priskočil gospod Evgen Bavčar, slovenski kulturnik, ki živi in dela v Parizu, in je napel vse sile, da bi v nedeljo našel nekoga, ki bi nama pomagal. Verjemite, da to ni bilo preprosto. Končno je odkril neke Arabce z delavnico v predmestju Pariza. Pred Moulin Rougem naju je pobral gospod Dušan, še en Slovenec v Parizu, in naju odpeljal do njih. Po strokovni oceni je bilo za najine probleme krivo zgolj počeno alu platišče in smo le zamenjali platišča z rezervne letne gume. Srečna, da so se stvari uredile - saj veste, čakala naju je dolga pot domov - sva se odpravila nazaj v središče, po materialni dokaz, da sva bila dejansko v Parizu - A4 pred Eifflovim stolpom. Toda zapletov še ni bilo konec, guma je bila zopet prazna. Odpravila sva se nazaj k najinim Arabcem, kajti očitno ni bilo krivo zgolj platišče. Uspelo nama jih je najti, toda žal - Dušanove besede niso bile resnične - niso delali nonstop. Ni nama ostalo drugega, kot da najino gumo zamenjava z rezervno in upava, da bova premagala snežne meteže, ki naj bi naju čakali na poti domov.

Do doma sva prispela srečno. Lahko rečem le - A4 je zakon. O Parizu pa več drugič, sedaj je bila na programu res zgolj kava. ■

Toyota Yaris 1.3 VVT-i Luna

40 ur - 2.000 km

Toyota nas je povabila na predstavitev njihovega najnovejšega dirkalnika formule ena in še na ogled tovarne. Priložnost, ki jo je bilo treba izkoristiti. Toda kako do Kölna? Z letalom tja in nazaj? Neee, preprosteje, brez čakanja: hopla v Yarisu in že smo na Toyota Allee 7. No, vmes je bilo še 1000 kilometrov.

Sprva sem bil malo skeptičen. Tisoč kilometrov v eno smer, pa še sam sem bil za volanom!? Toda če jo je Vinko Kernc (sicer v dobri družbi) s Smartom udaril na Sicilijo, pa se grem kaskaderja še jaz. No, za uskanega me je imela večina, ki je vedela za mojo pot, a po dva tisoč prevoženih kilometrih v okroglih štiridesetih urah (s postanki za regeneracijo) jim lahko kažem le fige. Yaris je s povprečno porabo goriva okoli osem litrov (na 100 km) z odliko prestal začrtano pot, ki ni bila poletno lahkotna, tem-

več nasuta z vsemi mogočimi pogoji. V Avstriji sneg in brozga (na poti domov), v Nemčiji pa dva deževna naliva (hvala jima, da sta sprala nasoljenega Yarisa!) in tiščanje po suhih avtocestah, kjer je seveda omejitev to dovoljevala. Na poti domov sem pri Münchnu pomislil: »Hmm, kaj če kaj crkne?« In se potem spomnil na Toyotin sloves izdelovalca vzdržljivih avtomobilov. Testni Yaris je na poti do Kölna in nazaj deloval kot vlak v Tokiu in če uporabim besede s testiranj dirkalnikov formule ena, nismo imeli tehničnih težav. Yaris je na papirju (pri)mestni avtomobilček, a prestane tudi kakšno daljšo pot, četudi te

ne opravite spomladi. Gre tudi pozimi, vendar brez potnikov na zadnji klopi, saj je potem prtljažnik zaradi pomične zadnje klopi dovolj velik za potovalko, hladilno torbo, spalno vrečo, kakšne čevlje ... in liter tekočine za pranje vetrobranskega stekla! Ta mi je prišla zelo prav!

Mitja Reven

Foto Mitja Reven